

Proloog

Ze zet het schaaltje voor hem neer op tafel. Het is een waar kunstwerk geworden. Ragfijne, bijna doorzichtige plakjes rauwe vis liggen in een cirkel rondom de rand. Alsof ze er een passer en een liniaal bij heeft gebruikt, zo synchroon en op de millimeter nauwkeurig liggen ze over elkaar heen gedrapeerd. In het midden staat een kommetje sojasaus en als versiering zijn dunne sliertjes zeewier ogenschijnlijk willekeurig over het gerecht uitgespreid.

Takashi kijkt haar goedkeurend aan. ‘Dat ziet er heerlijk uit, weet je zeker dat het betrouwbaar is?’ Hij laat een soort gehinnik horen terwijl hij zijn eetstokjes pakt.

Ze is even uit het veld geslagen, maar herpakt zich razendsnel. ‘Uiteraard, ik heb toch mijn diploma? Bij een zeer gerenommeerde chef, dus je kunt het gerust eten.’

‘Ik maakte maar een grapje. Ik weet hoe serieus je dit hebt aangepakt.’ Terwijl hij uiterst voorzichtig een plakje vis tussen zijn eetstokjes klemt, valt zijn vettige lok voor zijn ogen.

Ze kijkt ademloos toe.

‘Eet jij niet?’ Hij glimlacht naar haar en houdt de lekkernij in de hoogte.

‘Misschien straks. Ik heb nog niet zo’n trek.’

Takashi doopt de exquisite vis in de sojasaus en steekt het in zijn mond. Een druppel saus rolt over zijn kin, maar dat heeft hij niet door. Hij kauwt aandachtig en knikt verheugd.

‘*Hai*. Het is perfect zo.’

Een flauwe glimlach verschijnt rond haar mond. Ze vouwt haar handen samen en buigt lichtjes om zijn compliment in ontvangst te nemen.